

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.571 van 27 februari 2001
in de zaak A. 77.892/XIV-831.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DE POURCQ,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Turkse nationaliteit, op 16 maart 1998 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de
beschikking van 24 oktober 1997 waarbij de gemachtigde
bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist zijn be-
roep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen en
van, ten tweede, de beslissing van 27 januari 1998 van
de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen,
Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd
hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 20 april 1998
waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de
kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 20 maart 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 4 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN DER HALLEN die, loco Advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, komt op 28 mei 1996 in België aan en vraagt twee dagen later om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 21 augustus 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene van Koerdische origine is afkomstig van het dorp Ceyirgölü nabij Karakocan in Zuidoost-Tukije. Volgens zijn verklaringen zou hij hulp gegeven hebben aan de PKK. Op 11 april 1996, toen hij inkopen zou hebben gedaan voor de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) in Karakocan, zouden bij een operatie van de Turkse autoriteiten tegen betrokkenes dorp drie mannen (K. A., H. G. en H. G.) zijn gearresteerd wegens hulpverlening aan de PKK. Aangezien de autoriteiten ook naar hem gevraagd zouden hebben, durfde hij niet meer terug te gaan naar het dorp en besloot te vluchten. Betrokkene legt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag een krantenartikel voor over de arrestatie van de drie mannen evenals een arrest waarin deze drie mannen beschuldigd worden van hulp aan de PKK. Tevens legt hij een brief voor waarin gesteld wordt dat betrokkene beschuldigd wordt van hulp aan de PKK. Deze brief zou geschreven zijn door Kaya Altun, het dorpshoofd en één van de drie arrestanten. Verder legde hij ook foto's voor, waaronder één van de in brand gestoken oogst.

Niettegenstaande de initiële beslissing tot verder onderzoek blijkt nu in de fase ten gronde dat hij onvoldoende elementen aanbrengt om te doen besluiten dat hij een vluchteling is in de zin van de vluchtelingenconventie. Zo valt er sterk te twijfelen aan de objectieve band tussen de arrestatie van de drie mannen en betrokkenes vrees ook gezocht te worden. Zo zou hij na 11 april 1996 nooit officieel vervolgd zijn geweest, zoals wel gebeurde met de drie arrestanten die dezelfde feiten pleegden als hijzelf, noch werd er tegen hem een arrestatiebevel uitgevaardigd. Verder staat in het door betrokkene voorgelegde arrest 7 april 1996 vermeld als de dag dat de drie personen werden aangehouden i.p.v. 11 april 1996. Tevens staat het nummer van de rechter die het arrest velde niet op het document. Dit doet twijfelen aan authenticiteit van het document.

Verder kan gesteld worden dat ook al zou een deel van de aangehaalde feiten kloppen, er in zijn hoofde nog geen gegronde vrees voor vervolging kan worden weerhouden. Zoals reeds eerder vermeld, wordt betrokkene niet officieel vervolgd en zijn er geen aanwijzingen dat betrokkene in deze zaak ook verdacht worden van hulpverlening. Hij zou zich dus aan de plaatselijke problemen met de autoriteiten kunnen onttrekken door zich buiten het conflictge-

bied te gaan vestigen. Betrokkene heeft geen detentieverleden. Betrokkenes engagement voor de Koerdische zaak is niet van die aard dat hij ook buiten het conflictgebied persoonlijk gevisieerd zou worden. Hij zou dan ook op zijn nieuwe verblijfplaats buiten de conflictzone met rust worden gelaten door de Turkse autoriteiten. De voorgelegde brief van Kaya Altun heeft geen objectieve bewijswaarde en is niet in staat om een ander licht op deze zaak te werpen.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook dat betrokkene niet kan worden beschouwd als vluchteling in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 5 september 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 24 oktober 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep "dat kennelijk ongegrond voorkomt" zelf als alleen-rechtsprekend lid te behandelen (eerste bestreden beslissing).

1.5. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 20 januari 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord.

1.6. Op 27 januari 1998 verklaart de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep ontvankelijk, maar ongegrond en weigert derhalve de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant hierna volgende middelen in zijn besluiten neergelegd en toegelicht ter zitting opwerpt :

1. dat de beschikking van 24 oktober 1997 het ingediende beroep te behandelen als alleen-rechtsprekend lid nietig is daar deze beschikking werd genomen met miskenning van de motiveringsplicht;

Overwegende dat artikel 149 van de Grondwet niet van toepassing is op beschikkingen alvorens recht te doen;

Dat het middel derhalve niet kan worden aangevaard;

2. dat de principes van een eerlijke procesvoering werden geschonden; dat aan de onpartijdigheid van de alleenrechtsprekend voorzitter kan worden getwijfeld; dat de beschikking van 24 oktober 1997 niet tegensprekelijk werd genomen en niet in het openbaar werd uitgesproken;

Overwegende dat artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 preciseert dat wanneer de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter, na inzage van het verzoekschrift, oordeelt dat het beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is, hij het beroep zelf kan behandelen als alleenrechtsprekend lid;

Dat appellant geen feiten aanbrengt die toelaten partijdigheid in hoofde van het bedoelde commissielid te veronderstellen;

Dat hij aldus zijn voorgehouden vrees voor partijdigheid niet objectief ondersteunt (vgl. EHRM, arrest Fey van 24 februari 1994, par. 30, en arrest Nortier van 24 augustus 1993, par. 33);

Dat het alleenrechtsprekend lid niet vooringenomen of partijdig is maar na inzage van het verzoekschrift en op basis van de in het administratief dossier beschikbare elementen oordeelt dat het beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is;

Dat ter bescherming van de rechten van appellant het alleenrechtsprekend lid dit oordeel toetst aan de bijkomende elementen die de appellant en zijn raadsman ter zitting kunnen voorleggen en de behandeling van het beroep moet verwijzen naar een driedelige kamer indien na de behandeling ervan door het alleenrechtsprekend lid blijkt dat het beroep noch onontvankelijk, noch kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat voormeld artikel 57/12, vierde lid, de voorzitter of de gemachtigde bijzitter reeds na inzage van het verzoekschrift toelaat te oordelen over de al dan niet onontvankelijkheid of het kennelijk ongegrond zijn en alsdan de zaak alleenrechtsprekend te behandelen; dat het tegensprekelijk debat in deze fase van de procedure niet in de wet is ingeschreven, noch de openbaarheid van de uitspraak van de beschikking;

Dat het middel derhalve niet kan worden aanvaard;

Overwegende dat appellant voorhoudt Koerd te zijn afkomstig van Ceyirgölü bij Karakoçan; dat hij samen met nog andere dorpelingen regelmatig inkopen deed voor de PKK-strijders in Karakoçan; dat drie van deze personen, Kaya Altun, Hidir Günes en Hasan Güzel op 11 april 1996 werden gearresteerd wegens hulpverlening aan de PKK; dat hij op dat ogenblik in Karakoçan was en van de buschauffeur die hem naar het dorp terugbracht vernam dat ook hij werd gezocht; dat hij niet naar zijn dorp durfde terug te keren en naar Istanbul vluchtte; dat hij op 21 mei 1996 aan boord ging van een vrachtwagen met bestemming België waar hij op 28 mei 1996 aankwam;

Overwegende dat appellant bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 27 september 1996 in het kader van het dringend beroep tot heronderzoek voorhoudt dat hem in 1992 werd gevraagd dorpswachter te worden, wat hij weigerde;

Overwegende dat appellant pas in april 1996 zijn dorp verliet en zijn dorpswachtweigering in geen enkel oorzakelijk verband staat tot zijn vlucht uit Turkije;

Overwegende dat appellant in voormeld verhoor van 27 september 1996 opmerkt dat hij in een Ale-vietisch dorp woonde omringd door Sunnietische waardoor hij en zijn dorpsgenoten vaak het slachtoffer waren van pesterijen;

Overwegende dat pesterijen niet ressorteren onder artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951;

Overwegende dat uit het vonnis van de Staatsveiligheid Rechtbank te Malatya van 5 december 1996 blijkt dat alle vierentwintig verdachten, waaronder K. A., H. G. en H. G., beschuldigd van onderdak en hulpverlening aan een illegale organisatie, werden vrijgesproken;

Dat appellant niet kan aantonen dat hij ooit in staat van beschuldiging werd gesteld;

Dat appellant evenmin aantoont waarom ondanks de vrijspraak van voornoemde dorpsgenoten, die dezelfde feiten pleegden als hijzelf, er in zijn hoofd nog steeds een actuele vrees voor vervolging in de zin van voormelde verdragsbepaling zou aanwezig zijn.

(tweede bestreden beslissing)".

2. Over de gegrondheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft (eindbeslissing van 27 januari 1998).

2.1. Overwegende dat in het vijfde middel verzoeker aanvoert dat de eindbeslissing van 27 januari 1998 genomen is met schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 doordat i.v.m. de pesterijen in het Alevietisch dorp waar hij woonde wordt gesteld dat "pesterijen niet ressorteren onder artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951", terwijl de overheid elke zaak afzonderlijk moet onderzoeken op basis van de verklaringen van de betrokkene en van de omstandigheden van de zaak; dat volgens verzoeker de Vaste Beroepscommissie als beroepsinstantie kan oordelen dat pesterijen, gegeven de aard ervan en de context, een onvoldoende grond voor vrees voor vervolging vormen, maar dit dan geëvalueerd moet worden, wat in zijn geval niet te merken is;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie haar beslissing naar behoren heeft gemotiveerd door op omstandige wijze de argumenten weer te geven die haar deden besluiten de aanvraag als ongegrond af te wijzen, dat verzoeker de door de Vaste Beroepscommissie gedane vaststellingen geenszins weerlegt;

2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de Vaste Beroepscommissie zeer duidelijk had moeten aangeven waarom de door hem aangehaalde pesterijen niet aanvaardbaar waren als elementen van een vrees voor vervolging, dat ze dit niet in algemene termen kon doen;

2.4.1. Overwegende dat bij het verhoor van 27 september 1996 op het Commissariaat-generaal in het kader van het dringend beroep verzoeker liet gelden dat hij in een Alevietisch dorp woonde, omringd door Sunnietische, waardoor hij en zijn dorpsgenoten vaak het slachtoffer waren van pesterijen; dat in de be-

roepsakte van 5 september 1997 aan de Vaste Beroepscommissie nog eens kort aan deze pesterijen werd herinnerd; dat de eindbeslissing van 27 januari 1998 er zich toe beperkt hierop te antwoorden dat "pesterijen niet ressorteren onder artikel 1, A (2), van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951"; dat artikel 1, A(2) van de Conventie van Geneve van 28 juli 1951 gewag maakt van een "gegronde vrees voor vervolging" zonder het begrip vervolging te definiëren, noch te omschrijven welke handelingen een vervolging uitmaken; dat uit artikel 33, eerste lid, i.v.m. het verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement") volgt dat een bedreiging van het leven of de vrijheid daartoe alleszins behoort; dit zoals het Handboek van het Hoog Commissariaat stelt dat ook andere ernstige schendingen van de mensenrechten vervolging opleveren (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, nr. 51).

2.4.2. Overwegende dat in het gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996 van de Raad van de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term "vluchteling" (Volledig opschrift : Gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term "vluchteling" in artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (96/196/JBZ) (P.B. L 13 maart 1996, afl.63,2)) wordt gesteld "dat over het algemeen de opvatting wordt gehuldigd dat er slechts sprake is van vervolging in de zin van artikel 1 A indien de onderliggende of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige schending vormen van de mensenrechten, waaronder het recht op leven, het recht op vrijheid en

het recht op lichamelijke integriteit, ofwel omdat zij de personen die ze heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst voort te zetten"; dat meestal een vervolging uitgaat van de overheden van het land van herkomst, maar ook feiten gepleegd door andere personen of bevolkingsgroepen in aanmerking kunnen worden genomen indien ze bewust door de autoriteiten worden geduld of indien deze weigeren, dan wel niet bij machte zijn, om een afdoende bescherming te bieden; dat J.C. HATHAWAY vervolging omschrijft "as the sustained or systemic violation of basic human rights demonstrative of a failure of state protection" (The Law of Refugee Status, p. 104-105); dat volgens P. VAN DIJK (Asiel- en vluchtelingenrecht en de rechten van de mens in: Asiel- en vluchtelingenrecht, Nijmegen, 1985, blz. 8.) in beginsel ieder te verwachten schending van mensenrechten vrees voor vervolging kan opleveren; dat waar het zijns inziens op aankomt de consequenties zijn van de dreigende schending voor de betrokkene persoonlijk; dat die consequenties moeten neerkomen op een zodanige ernstige bedreiging voor, of aantasting van het menselijk bestaan en/of de menselijke waardigheid van de betrokkene, dat van hem de terugkeer naar het land van herkomst niet in redelijkheid kan worden gevergd (R. FERNHOUT: Erkenning en toelating als vluchteling in Nederland, 1990, nr. 98, p. 77); dat R. FERNHOUT stelt dat "in beginsel elke inbreuk op één of meerdere internationaal erkende rechten van de mens vervolging kan opleveren. Dit betekent niet, dat elke schending van mensenrechten reeds vervolging impliceert. Bepalend is in dit verband de intensiteit van de schending. De ingreep in het persoonlijk leven moet van een bepaalde zwaarte of gewicht zijn" (R. FERNHOUT, o.c., nr. 99, p. 78); dat ook de jurisprudentie van de Afdeling rechtspraak van de Nederlandse Raad van State een verband legt tussen

schending van mensenrechten en vervolging; dat van vervolging eerst sprake is indien de schending voor betrokkene ingrijpende consequenties heeft; dat de intensiteit van de schending bepaalt of er, al dan niet sprake is van vervolging (R. FERNHOUT, o.c., nr. 100, p. 79); dat bepaalde handelingen zodanig ernstig zijn dat ze een vervolging uitmaken dat afhangt van de concrete omstandigheden van de zaak; dat elk geval afzonderlijk zal worden onderzocht, rekening houdend met de aard van de geschonden rechten, de intensiteit van de schending en de gevolgen (D. VAN HEULE: Vluchtelingen: Een overzicht, 1998, nr. 57); dat het Handboek er in dit verband de nadruk op legt dat inzonderheid met het subjectief element van de vrees rekening moet worden gehouden : "Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé. C'est également à la lumière de ces opinions et de ces sentiments qu'il faut considérer toute mesure dont celui-ci a été effectivement l'objet ou dont il redoute d'être l'objet. En raison de la diversité des structures psychologiques individuelles et des circonstances de chaque cas, l'interprétation de la notion de persécution ne saurait être uniforme" (Guide nr. 52); dat, aangezien de intensiteit van de schending van de mensenrechten bepalend is, "de combinatie van gebeurtenissen, die elk voor zich geen vervolging uitmaken, naar gelang van de omstandigheden kan resulteren in een feitelijke vervolging of worden beschouwd als een ernstige grond om vervolging te vrezen" (Gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996 van de Raad van de Europese Unie); dat het cumulatief effect van inbreuken op fundamentele rechten er toe kan leiden dat het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt; dat hoewel pesterijen vanwege een andere bevolkingsgroep op zichzelf geen vervolging uitmaken, het niet uitgesloten is dat pesterijen door

hun herhaling of in samenhang met andere factoren, zoals een algehele sfeer van onveiligheid (Guide nr. 53) onder de toepassing van de Conventie van Geneve vallen, althans indien ze zijn ingegeven door één van de in artikel 1(A) 2 opgenomen gronden van vervolging t.t.z. ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging; dat het zo niet denkbeeldig is dat de aanhangers van een bepaalde religie voortdurend worden getreiterd met het doel hen te doen verhuizen of hun godsdienstbeleving stop te zetten; dat V. LEBLANC schrijft : "Une crainte doit être fondée. Elle doit découler d'une situation concrète objective, par exemple une arrestation ou la menace réelle d'une arrestation, ou le harcèlement ou l'intimidation systématique" (L'interprétation de la Convention de Genève relative au statut de réfugié à la lumière des positions du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés sur les développements politiques récents en matière d'asile, RDE, 1993, nr. 17, 569); dat deze auteur er derhalve geen twijfel over laat bestaan dat ook pesterijen een vervolging kunnen uitmaken; dat een vergelijkende studie i.v.m. de interpretatie van het begrip "vluchteling" aantoonde dat in het buitenland pesterijen niet zonder meer uit het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve worden geweerd (zie J.-Y. CARLIER, D. VAN HEULE, K. HULLMANN en C. PENA GALLIANO: Qu'est-ce qu'un réfugié? Etude de jurisprudence comparée, Brussel, 1998); dat om uit te maken of er sprake is van vervolging niet zozeer de aard van de ter staving van de aanvraag door een asielzoeker ingeroepen handelingen (arrestaties, intimidaties, bedreigingen, pesterijen, enz.) bepalend is, doch wel de vraag of als gevolg ervan er een ernstig gevaar voor fundamentele mensenrechten ontstaat : "Quelle que soit la nature de la persécution" - schrijft J.-Y. CARLIER in het algemeen verslag aan het slot van de hierboven vermelde vergelijkende studie-

"C'est le degré, le niveau quantitatif et qualitatif (...) de l'atteinte aux droits de l'homme qui détermine quand le seuil de la persécution est atteint" (o.c., p. 749, nr. 18); dat de vraag m.a.w. is of de ingeroepen laakbare handelingen van aard zijn fundamentele mensenrechten ernstig aan te tasten; dat dit het geval zal zijn wanneer deze handelingen leiden tot een wezenlijke beperking van de bestaansmogelijkheden, van de mogelijkheid om een beroep uit te oefenen, een godsdienst te belijden, enz. (zie Guide nr. 54); dat indien pesterijen tot gevolg hebben dat het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt of dat men er niet meer vrij zijn godsdienst kan beleven er sprake zal zijn van vervolging;

2.4.3. Overwegende dat door zonder meer te overwegen dat "pesterijen niet ressorteren onder artikel 1(A)2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951" de Vaste Beroepscommissie deze verdragsbepaling verkeerd heeft uitgelegd; dat ze de echtheid van de ingeroepen pesterijen en eventueel de weerslag ervan op de fundamentele mensenrechten van verzoeker had moeten nagaan; dat door dit na te laten de Vaste Beroepscommissie te kort is gekomen aan haar taak om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1(A)2 van het Verdrag van GENEVE van 28 juli 1951; dat het vijfde middel gegrond is;

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft (beschikking van 24 oktober 1997).

Overwegende dat in geval de eindbeslissing van 27 januari 1998 wordt vernietigd, er grond is om de zaak van verzoeker naar een anders samengestelde

Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te verwijzen, hetgeen betekent dat gemachtigd bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer, J. BIEBAUT, die deze beslissing heeft genomen, niet in de verwijzingscommissie mag zetelen; dat alsdan geen enkel gevolg meer kan gegeven worden aan de beschikking van 24 oktober 1997 waarbij deze gemachtigde bijzitter besliste het hoger beroep van verzoeker zelf als alleen-rechtsprekend lid te behandelen; dat in die veronderstelling verzoeker ophoudt belang te hebben bij een vernietiging van de beslissing alvorens recht te doen van 24 oktober 1997; dat wat de eerste beslissing betreft, het beroep dan bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang niet langer ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 27 januari 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt g e w e i g e r d h e m a l s vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 5.

De kosten van het beroep, bepaald op zeven-duizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, na beraad, op zevenentwintig februari
tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.